

Péter levele Fülöphöz

Péter levele, melyet Fülöpnek küldött.

„Péter, Jézus Krisztus apostola, Fülöpnek, szeretett fivérünknek és apostol-társunknak, és a veled lévő hittestvéreinknek: üdvözet!

Szeretném veled tudatni, fivérünk, hogy megkaptuk az Urunk és az egész világ Megváltójának rendeléseit, hogy gyűljünk össze, adjunk útmutatást és hirdessük az ígét a megváltás jegyében, amit Urunk Jézus Krisztus megígért nekünk. Ám ami titeket illet, ti függetlenek vagytok tőlünk és nem vágytok arra, hogy összegyűljünk, és hogy megismerjétek, miként kell megszervezni önmagunkat, hogy elmondhassuk a jó hírt. Mindezekért tehát elfogadható lenne számotokra, fivérünk, hogy összejöjjünk a Jézus, Istenünk rendelkezéseinek szellemében?”

Amikor Fülöp megkapta ezeket a (szavakat) és amikor elolvasta őket, boldogságban örvendezve elment Péterhez. Akkor Péter összegyűjtötte a többieket is. Felmentek a hegyre, melyet az „Olajfák (hegyének)” hívnak, arra a helyre, ahol rendszeresen összejöttek az áldott Krisztussal, amikor ő (még) testben volt.

Akkor, miután az apostolok összegyűltek, és térdre vetették magukat, imádkozni kezdtek, ezt mondván: „Atya, Atya, a fény Atyja, aki birtokolja a romolhatatlanságot, hallgass meg minket, miként szent gyermekedet, Jézus Krisztust. Mivel ő volt az aki a sötétségben világossággá vált számunkra. Igen, hallgass meg!”

És újra imádkoztak, máskor, mondván: „Az élet fia, a halhatatlanság Fia, aki a fényben van, Fiú, a halhatatlanság Krisztusa, megváltónk, adj nekünk erőt, mivel halálra keresnek minket!”

Azután hatalmas fényesség jelent meg, a hegy annak sugárzásában ragyogott, aki megjelent. Hang kiáltott hozzájuk, mondván: „Figyeljétek szavaim, melyeket hozzátok intézek. Miért kértek engem? Jézus Krisztus vagyok, aki mindörökké veletek van.”

Ezután az apostolok feleltek, így szólván: „Urunk, szeretnénk megismerni az eónok és a tökéletes isteni megnyilvánulás (pleroma) fogyatékoságait.” És: „Hogyan maradjunk ezen a lakhelyen?”, továbbá: „Hogyan jönnünk erre a helyre?” És: „Milyen módon távozzunk?” Újra: „Hogyan legyünk merészek?” És: „Miért harcolnak a hatalmasságok ellenünk?”

A hang a fényből szólt hozzájuk, mondván: „Ti magatok vagytok azok, akik tanúsítják, hogy mindezeket a dolgokat elmondtam nektek. A hitelenségeitek miatt azonban elmondom még egyszer. Először is, az eónok fogyatékoságaival kapcsolatban, ez az a fogyatékoság, amikor az anya engedetlensége és örülete megjelenik öfelsége az Atya parancsa nélkül. Ő (az anya) fel akarta emelni az eónokat. És amikor szólt, az Öntelt követte. Amikor pedig hátrahagyott egy részt, az Öntelt távol tartotta magát tőle, és fogyatékosá vált. Ez az eónok fogyatékosága. Amikor pedig az Öntelt felvett egy darabot, elvetette. És hatalmasságokat és előljárókat helyezett fölé. És bezárta az eónokba, melyek halottak. És a világ összes hatalmassága örvendezett, mert őket nemzették. Ám nem ismerték az elő-létező Atyát, mivel idegenek voltak számára. Ám ő az, akinek hatalmat adtak, és akit imádsággal szolgálnak. De ő, az Öntelt, büszkévé vált a hatalmasságok imája révén. Iriggyé vált, és képet akart készíteni a kép lakhelyén, és egy formát, a forma lakhelyén. És megbízta a hatalmasságokat az előljárói körében, hogy formáljanak halandó testet. És létrejöttek a megtévesztésből, a látszattól, mely összekeveredett.”

„A következőkben az isteni megnyilvánulásról (pleroma): én vagyok az, akit testben küldtek le, az elpártolt magok miatt. És én lejöttem a ő halandó formájukban. Azonban nem ismertek fel engem; úgy gondoltak rám, mint halandó emberre. És én beszéltem vele, aki hozzám tartozik és ő figyelt rám, éppen úgy, ahogy ti hallgattok ma engem. És hatalmat adtam neki, hogy beléphessen atyja örökségébe. És fogtam [...] őket kitöltötte [...] az ő üdvösségében. És mivel ő fogyatékoság volt, ezért isteni megnyilvánulássá alakult.”

„Emiatt van, hogy gátolnak benneteket, mert hozzám tartoztok. Ha levetkőzítetek magatokról az erkölcstelen dolgokat, akkor fényhordozókká váltok a halandó emberek között.”

„És ez (az oka), hogy harcolni fogtok a hatalmasságokkal szemben, mert nem találhatnak nyugalmat, mint ti, mivel nem akarják, hogy ti üdvözüljétek.”

Ezután az apostolok újra imádkozni kezdtek, mondván: „Urunk, mondd el nekünk: hogyan harcoljunk az arkónok ellen, hiszen az arkónok felettünk állnak?”

Azután egy hang szólalt hozzájuk a jelenésből, mondván: „Harcolni fogtok ellenük a következő módon, mivel az arkónok a belső ember ellen küzdenek. És ti ezen a módon harcoltok majd ellenük: Jöjjetek és tanítsatok a világban az üdvözülés ígéretéről. És ti, övezzétek fel magatokat az Atya hatalmával, és tegyétek ismertté imádságotokat. És ő, az Atya, segíteni fog nektek, ahogy segített benneteket az én elküldésem által. Ne féljete, örökké veletek vagyok, miként azt korábban mondtam nektek, amikor testben voltam.” Azután villámlani kezdett és mennydörgés hallatszott a mennyből, és ami megjelent számukra azon a helyen, felvitetett az égbe.

Ezt követően az apostolok áldásos köszönetet mondtak az Úrnak. És visszatértek Jeruzsálembe. És miközben haladtak, beszélgettek egymással az úton a fényről, mely eljött (hozzájuk). És észrevétel tettek az Urra vonatkozóan. Így hangzott: „Ha ő, a mi Urunk szenvedett, akkor mennyit (kell) nekünk (szervenni)?”

Péter válaszolt, mondván: „Ő értünk szenvedett, és a számunkra is szükséges a szenvedés, kicsinységünk miatt.” Ekkor egy hang jött el hozzájuk, szólván: „Már annyiszor mondtam nektek: szükséges számotokra a szenvedés. Szükséges, hogy elhozzanak titeket a zsinagógákba és a kormányzókhhoz, tehát szenvedni fogtok. Aki azonban nem szenved és nem [...] az Atya [...] azért hogy ő [...] legyen.”

És az apostolok igencsak örvendeztek és felértek Jeruzsálembe. És elmentek a templomba és Jézus Krisztus nevében utat mutattak az üdvösséghez. Tömegeket gyógyítottak.

És Péter kinyitotta a száját és azt mondat (apostol) társainak: „Amikor Urunk Jézus testben volt, mindent megmutatott nekünk? Mivel alászállt. Testvéreim, figyeljete a hangomra.” És eltöltötte a Szent Szellem. Így beszélt: „Fényességünk, Jézus, alászállt és keresztre feszítették. Töviskoronát viselt. És bíborszínű köntöst. És felfeszítették egy fára és eltemették egy sírba. És feltámadt a halálból. Testvéreim, Jézus idegen a szenvedéshez mérten. Mi vagyunk pedig azok, akik szenvednek az anya bűnéért. És emiatt, mindent úgy tett, miként mi. Mivel az Úr Jézus, az Atya mérhetetlen dicsőségének Fia, az életünknek ura. Testvéreim, ezért engedelmeskedjünk ezeknek a törvényteleneknek és menjünk be [...]”

[...] Ezután Péter összegyűjtötte a többieket is, mondván: „Oh, Urunk Jézus Krisztus, a nyugalmunk ura, add nekünk a megértés szellemét, azért, hogy csodákat tehesünk.”

Azután Péter és a többi apostol meglátta őt és eltöltötte őket a Szent Szellem. És mindannyian gyógyításokat mutattak be. És szétváltak, azért, hogy az Úr Jézus Krisztust imádják. És összegyűltek, és üdvözölték egymást, mondván: „Amen”.

Később Jézus megjelent, így szólván hozzájuk: „Béke legyen nektek mindannyiótoknak és mindenkinek, aki hisz a nevemben. És amikor szétváltok, öröm legyen veletek és kegyelem és erő. És ne féljete, veletek vagyok mindörökké.”

Azután az apostolok elváltak egymástól négy szó kíséretében, azért, hogy imádkozzanak. És Jézus ereje kísérte őket, békében.

Fordította: Aranyi László

[Vissza a nyitólapra](#)